

In memoriam

Бошко БОРЈАНОВИЋ

Драган Тркуља

УДК 343.819.5:929Борјановић Б.

DOI 10.7251/TOP2107186T

Шестог априла 2021. године умро је Бошко Борјановић, свједок трагедије дубичког подручја у Другом свјетском рату и активан учесник најдинамичнијег периода економског и друштвеног развоја Дубице.

Један је од оних кога су ратна збивања обликовала. О својој раној младости оставио је запис:

„Рођен сам овдје, земљо вољена, њде се од њамџивјека рађало, живјело, умирало... Да! Рађало се у болу и џјесми, њоред оџњишџа, амбару, али и у збјеџу њоџкозарских шумарака, козарских висова. Живоџ ми њодарише оџац Милорад и мајка Драџиња, рођена Баџић, 8. децембра 1931. џодине у моме земаљском рају – мојим Срефлијама. Дјеџињсџиво заџочињем уз браџа Душана, који, нажалосџи, умире у џређој џодини живоџа, и браџа Борислава, уз мноџо њажње и безџраничне љубави родиџеља – вриједних и надалеко знаних и џијењених домаџина.

Причало се да сам био најредно и здраво дјеџе. Завршавам џири разреда основне школе у Кадином Јеловцу, а даљње школовање ми џрекиде Друџи свјеџски раџ, фашисџичко-усџашка офанзива на моју вољену Козару и мој вољени народ. Као једанаесџџодишњи дјеџак, уз мајчине скуџе, са браџом Бориславом, бивам заробљен и њосџајем лоџораш злоџасноџ лоџора Јасеновац. Имадох и њомало сређе у

о̄ромној несрећи, јер нисам завршио свој дјечачки живої̄ као хољаде мојих вршњака и вршњакиња у мно̄обројним дјечијим ло̄орима смр̄иши широм ус̄иашке НДХ-зије. Ход њо мукама заїочей̄ је од Козаре, љреко Церовљана, Јасеновца, Банове Јарује, Бјеловара, да би се љривремено завршио у селу Велико Вуковје код Гарешнице, љдје сам са мајком и браїом био уїућен на роїски рад. У касну јесен 1942. љодине ус̄ијевам да се враїим у родни завичај, али сам убрзо ухаїшен са љородицом и сїроведен у заївор у Босанској Дубици. Ту сам љочео изучаваїи шус-їерски занаї, да би ме након два мјесеца сїасио Ибрахим Билајац, сїровевши ме љоред ус̄иашке сїраже на љарїизанску їерий̄орију у родне Срефлије. Ту љосїајем командир љионирске чей̄е (заїисано у књизи „Козара“). Заїим љосїајем члан УСАОЈ-а (Уједињени савез анїифашистїичке омладине Јуїославије), ља СКОЈ-а. Са 12 љодина љосїао сам борац, љрво у оїшїини Мошїаничкој, а љослије у Команди мјесїа за Босанску Дубицу. Основно школовање завршавам у Парїизанској школи у Војскови, а више разреде, љо ослобођењу, у Босанској Дубици. Средњу Уїравну школу завршавам у Бањалуци.

Након ослобођења, са нейреболним ранама у души и срцу, које је раї̄ нанио једном дјечак у изїубљеної дјеїињсїва, враїам се на љородично оїњишїе, на које сїиже и оїац, из роїсїва у Њемачкој, заїочињем живої̄но љушовање младалачким заносом.“

Вријеме опоравка и обнове земље укључило га је у матицу токова које је друштво пролазило. Стављање у службу заједнице био је најважнији задатак за Бошка већ од првих дана завршетка рата. Средње образовање је наставио послије рата када се јавила потреба за кадровима способним и вољним да се ставе на располагање друштву. Радни ангажман га је водио кроз Саобраћајни одсјек дубичког среза, затим мјесто секретара Моштаничке општине, шефа поште у Срефлијама, шефа стручне службе у Општини, предсједника Друштвено-политичког вијећа, секретара Вијећа удруженог рада и на крају секретар општинског СУБНОР-а. Био је и одборник у три мандата.

Упореда са овим био је изразито активан и у другим пољима, нарочито као спортски радник. Био предсједник и функционер Међуопштинског и Општинског фудбалког савеза. Учесник је бројних радних акција попут градње аутопута Београд-Загреб, градње Новог Загреба и пруге Љубија-Брезичани. За укупан допринос заједници награђен је са више одликовања, између којих: Орден рада са сребрним вијенцем, Орден за војне заслуге са сребрним мачевима, Орден братства

и јединства, Медаљу заслуга за народ, главну награду Матице иселџника из БиХ и признања Фудбалског савеза регије Бања Лука.

Након пензионисања 1988. године наставио је бити активан члан СУБНОР-а. Приврженост идејама ораганизације је гајио и у времену изазова 90-их година XX вијека када су многи прихватили супротан поглед на друштвене појаве и процесе од оних по којима су били препознавани раније.

Окружење страха и страдања, одсуство заштитничке очинске фигуре већ у раној младости били су преурањени изазови који га нису сломили. Макар не видљиво. При помену страдања породице или храбрих дјела учесника рата глас би му увијек задрхтао. Тако је исказивао бол и поштовање. Без патетике, само неконтролисани и искрени дрхтај у гласу.

О ратним догађајима је свједочио увијек са јасним сјећањем и досљедно. Као такав често је био позиван од стране медија, у пригодним приликама, да свједочи о догађајима из НОБ-а. Задње појављивање је било на дан ТВ премијере филма *Дара из Јасеновца*, након чега убрзо и умире.

Смрт га је затекла као члана Предсједништва СУБНОР-а К. Дубица. Његове дискусије на сједницама којима је редовно присуствовао слушане су са највећом пажњом, како од чланова, тако и од позиваних на сједницу начелника општине и министра. И на прагу десете деценије имао је снагу и вољу да присуствује обиљежавању значајних датума из НОБ-а.

Бошко Борјановић је био уважаван како од чланства СУБНОР-а и грађана Дубице, тако и од преживјелих учесника и симпатизера НОБ-а из сусједних општина. Његови трагови ће дуго бити видљиви. Бошко је био и остао - друг.